

Theater: In 'Sprachspiel' zeggen twee mannen alles door te zwijgen

[Els Van Steenberghe](#)

Bron: Knack Focus

Geert Belpaeme en Mats Van Herreweghe zeggen het liever zonder woorden. Hun '*Sprachspiel*' balanceert tussen dans en theater én tussen moedig en geschift gevaarlijk...

★ ★ ★ ★

Een houten, witgeschilderde rechthoekige bak ligt tussen de twee rijen toeschouwers in. Het blad van de bak is met doorzichtige tape in grote ruiten opgedeeld. Verder is de scène kaal. Je houdt je hart vast voor al te abstracte (theater)kunst. Maar gaandeweg blijkt het tegendeel waar te zijn.

Belpaeme en Van Herreweghe - beide in sobere, donkere trainingsbroek, wit T-shirt en witte sportkousen - beginnen minimalistisch aan hun *Sprachspiel*. Van zodra ze opkomen, gaan ze elk aan een kant van de bak zitten. Op hun knieën. Alsof ze aan een tafeltje zitten, klaar voor een intieme tête-à-tête. Weliswaar in de aanwezigheid van een publiek én zonder woorden. De heren praten met hun ogen, hun vingers, hun handen. Belpaeme opent het 'gesprek' door zijn vingers zacht schurend over het 'tafelblad' te laten glijden. Van Herreweghe kijkt schalks toe en doet een tegenzet met een heftige beweging. Of dan weer met een beweging die de sluwheid, de voorzichtigheid of de intimiteit beantwoordt. Al vegend, kloppend, draaiend of sluipend met de vingers langs de lijnen van de ruiten. Je volgt die vingers zoals je het tennisballetje tijdens een tenniswedstrijd volgt maar je voelt veel meer dan de spanning dat een over en weer geslagen tennisballetje losmaakt. De heren trekken het ganse register aan emoties en communicatiestoornissen open. Ze spreken elkaar - als geliefden, strategen, kwajongens? - zonder te spreken.

De manier waarop de voorstelling open bloeit - al is ontploffen een beter woord - tilt de voorstelling uit het tête-à-tête-verhaal naar een universeler niveau. Dankzij het nodige gebrom, gekreun en gezucht. Het zwijgen wordt worstelen, het worstelen wordt omarmen. Zonder een woord te zeggen, vertelt het duo in hun exploderende dialoog over de ontwikkeling van de mens tot een wezen dat de spraak als communicatiemiddel gebruikt maar dat evengoed niet zou kunnen doen. A zwiwend en hijgend krijgt een mens soms zelfs meer gezegd.

Sprachspiel danst de taalfilosofie van Ludwig Wittgenstein met de concentratie van een koorddanser, de diepgravende lyriek van een dichter, de elegantie van een ballerina, de kracht van een gorilla en de spanningsopbouw van een circusacrobaat. Het is theater dat de taal zoekt in de stilte. Inspirerend voor een wereld die last heeft van te veel spreken en te weinig stilte.